

Iam ver egelidos refert tepores,
iam caeli furor aequinoctialis
iucundis Zephyri silescit aureis.
Linquntur Phrygii, Catulle, campi
nicaeaeque ager uber aestuosae:
ad claras asiae volumus urbes.
Iam mens praetrepidans avet vagari,
iam laeti studio pedes vigescunt.
O dulces comitum valetе coetus,
longe quos simul a domo profectos
diversae varie viae reportant.

(Catullus)

Вече пролетта връща хладката топлина,
вече яростта на зимното небе притихва
с приятния бриз на западния вятър.
Фригийските поля, Катulle, ще бъдат
оставени
И плодородната земя на знойната Никея:
Ние ще полетим летим към блестящите
градове на Азия
Вече мисълта, трепереща, копнее да
броди
Вече радостните стъпки се изпълват със
сила от желание
О, довиждане мила компания от
приятели,
които тръгнахме заедно надалеч от дома
и вече се връщаме по различни и
разнообразни пътища.

(Катул)

Боряна Маринова

Редакторски екип:

Главен редактор: Кристина Миланова

Зам.-редактор: Мария Христова

Графичен дизайн: Калоян Иванов

Преводи: Боряна Маринова

Фотограф: Теодора Георгиева

*„Diagnosis: Classicus” събира лично творчество (есеистка, поезия,
проза, драма) . Може да го изпратите на:*

diagnoza_classic_ngdek@abv.bg

Diagnosis: Classicus

Скъпи читатели,

С оглед на ситуацията, в която сме поставени и поради ограничения ни контакт с училището, решихме все пак да не „погребваме“ вестника на гимназията ни, а само да сменим формата на неговото издаване. С настоящия брой слагаме началото на онлайн вестник на Класическата гимназия. Чрез това ни действие се надяваме гласът на училището да не заглъхне, а напротив. Смело мога да твърдя, че сме горди от НГДЕК в справянето бързо и ефективно с неудобните и трудни обстоятелства.

Броят, който четете, съдържа информация за събитията, случили се в началото на месец март, както и за дейността на гимназията от началото на пандемията до сега. Също така посветихме специално каренце, с красива творба, на наш възпитаник със собствен псевдоним. Отделете време да се срещнете с Катул и неговите думи, вдъхновени от копнежа му по природата, думи, действащи мощно у четящите ги, поради зародилата се жажда у нас за докосване до най-естествената среда.

Спогледайте се със стихотворенията на поет, умеещ да се вслушва във воплите на душата си, и есе на философ все още непризнат за такъв, но с гарантиран успех в бъдеще. А някъде там, измежду дигиталните страници, ще се запознаете с един плах опит за сравнение на две кухни от съвсем различни естества, свързваща ги непроменената нужда – храненето.

Приятно четене!

Депресия под наем

Жител под наем в красивата стая,
Мръсен и дрипав, на сълзи ти ухаля.
Сядам в креслото, елеганс в кадифе,
То скърца под мене, пита кой те прокле?

Сипвам си уиски в чаша кристал,
Оставям кални следи от болка и жал.
Вкусвам аромат на традиция вечна,
Просмуквам в стените мисъл обречна.

Токове, рокли, грим и костюм,
За аксесоар им седи от мъка парфюм.
Бавно затварям гардероб махагон,
Сянка от нож съм, приветсвен поклон.

Позлатените нишки на арфа звучът,
Аз теб преследвам те дори и в сънят.
Сред белия мрамор, валс във синхрон,
Раз, два към гибел, скок от балкон.

Н. Гейн

Конференция на „XL“ випуск

На 2-ри март за поредна година единадесетокласниците от „НГДЕК“ организираха конференцията по случай Националния празник на България- 3ти март. Конференцията, състояла се в аулата на Софийския университет „Св. Климент Охридски“, беше брилянтният завършек на седмицата на родолюбието. По всички показатели си личеше отдадеността и труда на „XL“ випуск, чрез които ни разказаха част от българската история през техния поглед . Те успяха да превърнат празника в наистина специален, както за тях, така и за публиката. Конференцията се проведе след като ученици и учители посетиха паметниците на Васил Левски, Цар Освободител и на Опълченците, за да поднесат цветя и да изразят своята почит към тях.

За няколко минути аулата беше в транс след представянето на заснетия в Копривщица късометражен филм „Отвъд“ с режисьор: Максим Костадинов (бивш възпитаник на гимназията ни), сценаристи: Илона Мишева и Максим Костадинов, продуценти: Христо Момерин и Илона Мишева и актьори: ученици от гимназията. Самата главна героиня (Илона Мишева) държа реч в началото на конференцията. Целта на филма беше да покаже с какви трудности са се сблъскали българските семейства по време на турското робство и периода на Освобождението. Докосващата актьорска игра и посланието, което предадоха, разчувстваха и малки, и големи зрители.

Спиращ дъха, беше танцът, изигран от Владислав Атанасов и три момичета от ансамбъл „Люлин“, в който участва и самият Влади. Танцът беше северняшки, носещ името „Свирец Игралец“. За минути пода на аулата се превърна в селски мегдан, а изпълнителите - в истински представители на северняшката област, прекрасните носии с фолклорни мотиви, допринесоха още повече за празничната атмосфера.

Приятно изненадани останахме след интригуващите представяния на Мая Ана Антова, Цветан Петков, Кристиан Стратев, Васил Попов, Калоян Иванов, Иван Пеев и Йоана Петкова, които представиха своите доклади и гледни точки на теми, обхващащи Освобождението на България, Руско-турската война и Санстефанския мирен договор.

Техните думи докоснаха всички слушатели. Участие взеха и петокласниците на „НГДЕК“, които рецитираха няколко литературни произведения, едно от които „Опълченците на Шипка“. И тази година 11-ти клас на Класическата гимназия ни събра, за да ни припомни какво е да си един класик, един българин и колко ценна е

българската история. Благодарността на публиката към „XL“ випуск, който даде всичко от себе си и направи празника още по-светъл, си пролича с бурните аплодисменти след всяко едно изпълнение.

Благодарим и тук на всички участници, без които това преживяване нямаше да бъде същото!

Марая Миланова

Интервю с Илона Мишева

1. Какво ви вдъхнови да направите филма и откъде черпихте идеи?

Искахме да покажем на училището нещо различно и красиво. Идеята за сестрата дойде в момент, в който бяхме много отчаяни. Тя се появи спонтанно.

2. Успя ли да се поставиш на мястото на героинята си? Беше ли ти чужда, или я почувства близка до себе си?

Създавах характера ѝ по времето на снимките, защото идеята за нея се роди в Копривщица. Преди това имахме друга концепция за филма. Целият екип ми помогна да я направя. Едно от нещата, които ме свързват с това момиче е, че избира да се бори - не се отказва, за да опази близък за нея човек. И мисля, че всеки би се свързал с нея по този начин. Защото това е в нашата природа, да защитаваме това, което обичаме, дори и понякога да не успяваме.

3. Колко време отне направата на филма, имаше ли трудности при заснемането?

Направата за този филм отне две седмици. Няколко дни за сформирание на екип, който повярва на този проект и го взе присърце. Два дни снимки и седмица обработване. Разбира се, че имаше трудности, но ние бяхме подготвени за тях.

4. Какво е посланието на филма? И защо присъства лъвчето? Каква е неговата символика?

Самият филм е разказ за трагичния живот на една девойка, която прави много саможертви и успява да постигне своята лична свобода по един различен начин. Всеки може да интерпретира посланието по различен начин. Лъвчето, освен, че е символ на свободата и на България, в този филм е алегория на братската и сестринската любов.

5. Какъв беше успехът на късометражната лента?

Не вярвахме, че този наш проект ще бъде видян от толкова много хора. Той успя да докосне много сърца, което за нас е достатъчно.

6. Смяташ ли и за напред да се занимаваш в областта на киното?

Ще опитам, но желанието ми е да се занимавам с изкуство, което да вдъхновява хората.

Габриела Спасова и Радиана Симеонова

Дигиталното обучение

Скъпи читателю, ще отнема част от безценното ти време като си позволя да ти разкажа малко повече относно неспиращата работа в училище.

Дигиталното обучение, предвид обстоятелствата, се оказва единствената все още жива връзка с нашите учители, чиято тяхна цел е да ни предадат необходимите ни знания. Чрез този иновативен метод, се открояват възможностите, които ни предоставя настоящето време с характерната си висока компютърна грамотност, употребата и лесният достъп до електронни ресурси. Чрез тази нововъведена система, материалът се превръща от скучен и безинтересен в запленаващо ново познание, без което досега не сме виждали света около нас в неговата чудатост. За да поддържаме тази малка искрица на надежда, все още трепкаща с неуморно пламъче, полагаме усилията и търпението си, за да успеем да се справим заедно с настоящия метод на обучение, който от своя страна предлага неоткрити територии на умението ни да се приспособяваме, независимо от условията на ситуацията, да възприемаме и обработваме потребната ни информация, поднесена по необикновен досега нам начин.

Благодарение на навременната, точна и ясна организация, която постигна с впечатляваща лекота училището ни, успяхме плавно и почти неусетно да пренесем цялата комуникация помежду ни в дигиталното пространство. Съумяхме да продължим всичките си дейности и занимания там, откъдето бяха прекъснати, сякаш никога досега не са спирани, превръщайки се в едно естествено надграждане на контакта ни с хората, които ни заобикалят.

Въпреки всички препятствия по пътя ни, кипящият дух на училищния живот продължава да се води напълно активно, без да се усеща в пълнота негативната част от промяната. Но не само обучението следва пътя си, а и училищният съвет продължава своята работа, поддържайки връзка с наличните средства. Това че сме възпрепятствани да осъществим дискусиите си дали с нашите преподаватели, или със съучениците ни от съседния клас или випуск, не следва да се отказваме, а напротив - да открием най-добрия начин, с който да се възползваме от позитивните разширени възможности. Ежедневните ни задължения станаха по-натоварени, да си седиш вкъщи вече не е само почивка, а месторабота и псевдо училище. Слушаме учителите си през слушалки, докато машината пред нас споделя екрана на друга машина, играейки ролята на учебник или бяла дъска, но дори в тази странна, никому удобна ситуация, се откриват причини за благодарност. По този начин намираме добрите и полезните качества на нещо, което досега не сме смятали за възможно или възприемаемо. Успяваме да откраднем поне малко време, за да го оползотворим и съхраним, създавайки нещо, с което не бихме се заели в нормалните рамки на нашето забързано ежедневие.

Със своята иновация, дигиталното обучение е преди всичко средство за постигане на резултати, въпреки неудобното настояще, в което се намираме. Налага се да се приспособим за ползотворна работа, скъпи читателю. Необходимо е да останем все така бодри, пълноценни и активни. А това, на което се облягаме е надеждата... със своето малко пламъче и инатливо негаснеща светлинка.

Витруален "Ден на отворените врати" в НГДЕК

Както знаем, ситуацията, в която се намира държавата ни и почти целият свят, е много неприятна за всички ни, защото не можем да водим ежедневиия си начин живот така, както сме свикнали. В дни като тези, трябва да останем вкъщи, за да намалим разпространението на вируса, като по този начин ще успеем да се справим с положението, колкото се може по-бързо. Тъй като в нашето училище разбираме и приемаме ситуацията, си стоим по домовете, но въпреки това искаме да проведем събитията, които са неизменна част от всяка учебна година.

Ежегодно се провежда "Ден на отворените врати" в училищата, които помагат на бъдещите осмокласници да направят своя избор по-лесно, навлизайки в следващия етап на учебния живот. Ние, от своя страна, сме тук, за да им помогнем, да ги улесним като ги въведем в нашата обстановка и да им покажем, че това е училището, в което те искат да се обучават.

Тази година това се случи по по-различен начин. Като вземем предвид извънредното положение, отворените врати в НГДЕК се проведеха дигитално. Училището ни приема и бъдещи петокласници, и бъдещи осмокласници, затова се състояха две срещи. Присъстваха много родители и деца. Хората се интересуваха относно гимназията, като задаваха различни въпроси, на които отговаряха нашите ръководители на срещата - Ангел Ефтимов и Дария Михайлова. Присъстваха настроение и много усмивки. Разбира се, има разлика между срещата лице в лице и дигиталната такава, но въпреки това, ръководителите ни се постараха да я направят възможно най-достъпна до учениците, като дори имаше и виртуална разходка из училището. Изникваха много въпроси, свързани с материала, който се изучава, и начина на записване в училището. И децата, и родителите бяха очаровани, което пък ни мотивира да продължаваме да помагаме на бъдещите ученици на гимназията в техния избор и да им показваме с пълни сили предимствата на училището ни. Ние сме тук, за да отговаряме на всички ваши въпроси.

Както на всяка среща, учениците бяха въведени в историята на нашата гимназия, разказа им се за начина на обучение, проведе се и виртуална разходка из училището, както споменах и по-горе. Относно приема на ученици, приемният изпит и всички други особености около записването в училището, беше подробно изяснено. Срещата мина гладко, първо за седмокласниците, а след това и за четвъртокласниците, като се състояха четири срещи от по четиридесет минути - две за бъдещите осмокласници и две за очакваните петокласници.

училището продължава с пълни сили и ние сме загрижени за бъдещите ни ученици. Надяваме се "Денят на отворените врати" да помага на учениците в избора им. Виртуални срещи ще има отново на 9-ти май от 11:00ч. за 4-ти клас и на 23-ти май за 7-ми клас по същото време. Линкът за срещата ще бъде качен на нашия сайт и на фейсбук страницата ни.

Мариела Стоянова

Лично творчество

Тягост

Отгоре погледнато, като от птичи поглед,
тичаш към живота и той тича към теб.
Чакаш да се срещнете и ставаш все по-
блед,
а ти трябват сили, за да продължиш
напред.
Ясно е, битката ще бъде бързо загубена.
Надеждата в душата отдавна падна
погубена.
Идеята, че животът може да е сладък и
мек,
е само жалка илюзия на някой смешен
човек

Апосиопеза

Тъга, нещастие, страх...
душата тъне в скръб.
Сплин, безсилие и мрак...
В най-бездънна глъб.
Смазване...

Война, анархия, но в плен —
на вечната удавническа същност.
Изритана —
Спотаила се вътре в мен.

Изгнила, мръсна, потънала в
безплътност.

Болка, рана, самота...
блян за тишина, покой.
Безсилие, студенина...
Съществуването ми надава вой!
Изгарям, тлея, тлея...
Няма ме.

Богдан Радев

Човекът е мъртъв и ние го убихме

„Светът има край. Човек е смъртен.
Още в онзи ден, когато се появяваме на
света, всеки от нас е обречен. Помнещи
смъртта, древните преборили в себе си
страха от нея. Ние отричаме смъртта,
като създаваме лекарства, диети и
дихателни гимнастики, обещаващи
да удължат съществуването ни поне
още с ден, сякаш този допълнителен
ден ще го изживеем по друг начин, не
така бездарно и безсмислено, както
всички други. Но залъгвайки се с
илюзиите на безсмъртието, ние само
задълбочаваме своя ужас и своята болка
в онзи ден, когато необратимостта на
края става очевидна. Всеки един от
древните е знаел, че ще умре. Всеки е
знаел че ще загине целият свят. Било
е предопределено, записано във всяка
тухличка, изграждаща мирозданието.
Чак толкова голямо значение ли има
точно кога ще настъпи смъртният час?
Естествено, за да се говори така се
изисква огромна смелост. У древните тя е
била възпитавана от най-първите години
и не мисля, че раздялата с инстинктите
им е била лесна. . Но в замяна на това, те
са получили правото да умират достойно.

Като хора, а не като животни" - Дмитрий Глуховски.

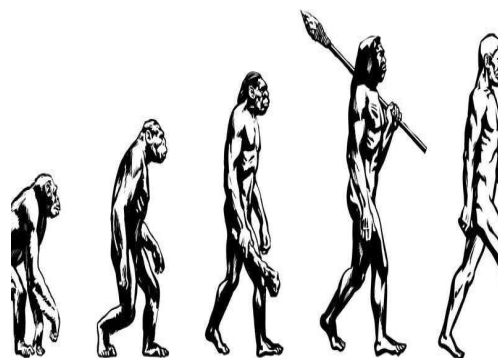
„Бог е мъртъв и ние го убихме..“ -
Няколко думи, използвани от Фридрих
Ницше да опише следпросвещенското
европейско общество, превърнали
се в мото на модернизма и отекващи
през ужасяващите касапници, в които
се превърнали двете световни войни.

„Възможно ли е да се утешим сега,
превърнали се в най-ужасяващите сред
убийците? Този, който беше най-могъщ сред могъщите и свят сред светите, кръвя
до смърт под нашите ножове. Кой ще ни измие от кръвта, изобщо съществува ли
вода, способна да ни измие? Какви празници, какви игри ще се наложи да измислим,
че да успеем да изкупим греха си? Как изобщо сме успели да извършим това дело?
Дали не трябва след него сами да станем богове, за да може поне да изглеждаме
квалифицирани?“ Тези няколко изречения като нищо биха могли да излязат от
устата на Питията, ако беше живяла по времето на Ницше. Той с плашеща точност
предсказва случилото се, и продължаващото да се случва, действие на пълна
десакрализация на света и лишаването му от смисъл в постмодернизма.

Убивайки идеята за сакралното, нашето общество съзира бездната отвъд него.
Както вече знаем, не трябва да гледаме в бездната достатъчно дълго, иначе тя ще
погледне в нас обратно. Западното общество стои на ръба на бездната вече почти
век, хипнотизирано, оглеждащо се около нея, отъпкващо почвата, едновременно
страхуващо се да нахлуе в нея, но твърде горделиво да се върне по пътя обратно,
то опитва да отвлече вниманието си със залъгалки, изпълняващи функцията на
истинското нещо, защото не може да търпи мисълта да бъде само, заточено в лимбо,
заради най-големия грях, убийството на Бог.

Хора биват издигнати в статут до божества, порнографската индустрия и хуукъп
културата изместват нуждата от интимна връзка, агитките и клубовете изместват
нуждата от неинтимната такава, бойци за социална правда се борят ожесточено
за каузи, без да знаят защо, обществото ни търси отчаяно начин да се утешим, да се
разсее поне за момент от върховното престъпление, да държи ума си постоянно в
плен на нещо, за да не се подхлъзне и падне в бездната, учените търсят под дърво и
камък водата, която ще отмие кръвта от ножовете. След убийството на сакралното,
човекът се превръща в най-големият престъпник и властта над земята привидно му
бива връчена в ръцете, в ръцете на един мародер, прояден от съмнения и срам от
постъпката си. Властта над извисения и хармонично устроен Космос, воден от Зевс,
бива отстъпен на Дионис, бога на мистериите, лудостта и маските, подготвяйки го за
последната ера и евентуалното деградиране до Хаос. Както змията Уроборос захваща
опашката си, така рефлектира и близостта до Хаос на властването на Титаните и
властването на Дионис.

Вярата в трансцендентното в постмодерното общество, често бива свързвана с примитивното, но всъщност единственият видим признак на човека, отделящ го от животинското царство, е способността за религиозно мислене, както можем да видим в мита за Прометей, заради чиито подаръци, изправената стойка и огъня, хората съзират боговете. Огънят осветява бездната и разкрива света на сакралното, което стоварва масивна тежест на раменето им и ядосва Зевс, който знае че такава власт не е предназначена за тях.

Но човекът, веднъж съзрял отвъд бездната, не може да се върне обратно, щетата е нанесена. Човекът взема огъня и с него покорява заобикалящия го свят, покорявайки

дори и самите природни закони, извисявайки се в демиург, способен да изкове оръжието, с което да скъса пъпната връв със сакралното, воден от хюбристичната си природа, превръщайки се в най-ужасния убиец, но не на Бог, тъй като сакралното съществува и без да има нужда от нашето одобрение или признание, а на самия себе си. Късайки пъпната връв със сакралното, човекът се заблуждава, че убива Бог, докато всъщност убива себе си, загася огъня, осветяващ пътя към божественото и деволуира обратно в животно.

Животно, което е прогледнало отвъд бездната, вече веднъж излязло от пещерата и съзряло трансцендентното. Животно, което се връща обратно в пещерата, за да бъде свой собствен господар на сенките, завинаги преследвано от знанието, че там, някъде отвъд, се крие истината. Постмодерният човек е поставен пред кръстопът. Да се покае и признае че е сгрешил, и да тръгне обратно по пътя на предците си, отвъд царството на сенките, или да остане там, завинаги слугувайки не на Бог, а на сянката.

Явор Теохаров

Regina cibi

Кой се храни “по-добре”

Положението, в което всички сме, предразполага към известни размисли относно изграденото ни отношение към храната. Прекарвайки повечето си време у дома, някои от нас намират комфорт в гастрономическите ритуали - пуканки към филма, чай по време на онлайн клас, експериментален десерт, чието опитване очакваме в края на вечерта.

Това събуди чуденето у мен колко тези ни навици са се изменили през вековете. Интересното сравнение кой се храни “по-добре” - ние или древните ни предци, се появи, макар и не съвсем коректно. Трябва да се отбележи, все пак, че става дума за различно отношение към

храната и друг вид разнообразие на продуктите, а от там и ястията. Съвременето ни предоставя достъп до екзотичности от други континенти и така ние като балкански деца, не приемаме с изненада гледката на смачкано авокадо върху препечена безглутенова странност, уж филия. Това явление го тълкувайте, както искате. Може да му се радвате или пък, като баба ми, да отричате съществуването му, но е факт в супермаркета.

Сред новооткритите фаворити на хранителната индустрия е също и захарта, явяваща се като крайно ненужна добавка в диетата ни. Различни научни проучвания са доказали пристрастяващия ѝ ефект и още много негативни влияния върху физическото и ментално здраве. Най-близкото до това, което древните гърци са имали, е било меда и явно са се възползвали добре от него, щом са могли да се насладят на прародителя на сусамката. В отношението ни към десертите би било полезно да се върнем към естественото им начало - природата и нейните плодове.

Има едно интересно явление, свързано с връзката между социалното положение и храната, непроменено през времето и пространството. Става дума за месото, присъстващо на масата. То е служело за показно на материалните възможности на едно семейство или човек, поради скъпата поддръжка, която изисква отглеждането на животното. Последните години обаче се публикуват изследвания, показващи вредата върху здравето, която прекомерната му консумация може да причини, както и върху околната среда, а нейното опазване е важен проблем, несъществуващ през Древността, така че това повлиява създаването на различни нови диети, основани на консумацията предимно на растения.

Мария Христова